

Członkowie Honorowi Polskiego Towarzystwa Leśnego z lat 2001-2006

Polskie Towarzystwo Leśne jest najstarszą organizacją zrzeszającą leśników z naszych ziem. Powstało jako Galicyjskie Towarzystwo Leśne w 1882 roku, w epoce zaborów, gdy Polski próżno było szukać na mapie Europy. Po odzyskaniu niepodległości przekształciło się, rozszerzając zasięg swego działania, najpierw w Małopolskie Towarzystwo Leśne, zaś później w stowarzyszenie ogólnokrajowe działające pod obecną nazwą. Po drugiej wojnie światowej przez kilka lat funkcjonowało jako Polskie Naukowe Towarzystwo Leśne, po czym w 1956 roku powróciło do dawnego, tradycyjnego miana. Od początku swego istnienia corocznie organizowano zjazd członków Towarzystwa, podczas którego podejmowano wszystkie najważniejsze decyzje co do jego kształtu i dalszego funkcjonowania. Rzecz jasna, nie zawsze było to możliwe. Epidemie, klęski żywiołowe i lata wojen spowodowały, że jubileuszowy, setny, zjazd Towarzystwa przypadł dokładnie w 2000 roku, po 118 latach jego istnienia. W czasie kolejnych zjazdów tradycją stało się wyróżnianie najbardziej zasłużonych dla leśnictwa osób zaszczytnym tytułem Członków Honorowych Towarzystwa. Jako pierwszy, już w 1882 roku, godność tę otrzymał jego założyciel – Henryk Strzelecki. W czasie stu dziesięciu zjazdów na przestrzeni lat 1882-2010 uhonorowano w ten sposób 104 osoby. Choć w sensie materialnym tytuł ten nie przynosi żadnych wymiernych korzyści, dla wszystkich leśników oznacza bardzo wiele, wymownie świadcząc o estymie i uznaniu, jakimi ich środowisko darzy wyróżnioną w ten sposób osobę.

Zwyczajowo na łamach „Sylwana” prezentowane były sylwetki i dokonania osób, które na przestrzeni długoletniej historii Towarzystwa uhonorowane zostały godnością Członka Honorowego. Godzi się więc, zgodnie z tradycją, przybliżyć Czytelnikom ich postacie, tak by mogły służyć za wzór i przykład do naśladowania.

W latach 2001-2006 tytuł Członka Honorowego PTL nadano sześciu osobom. Na 103. Zjeździe obradującym w dniach 11-13 września 2003 roku w Jaszowcu godność tę otrzymali mgr inż. Edward Badyda oraz prof. dr hab. Tadeusz Marszałek. W trakcie 104. Zjazdu w Waplewie (16-18 września 2004) najwyższym tytułem Towarzystwa wyróżniono prof. dr hab. Jana Dominika oraz mgr inż. Zygmunta Trocińskiego. W roku 2005 w Szklarskiej Porębie godność tę otrzymał prof. dr hab. Jacek Michalski. Z kolei 106. Zjazd PTL, obradujący w Lublinie w dniach 7-9 września 2006 roku, tytuł ten nadał mgr inż. Zdzisławowi Kotuli oraz mgr inż. Henrykowi Pargiele.

Edward Stefan Badyda

Urodził się 1 stycznia 1925 roku w Stupsku. W czasie II wojny światowej, pod pseudonimem „Judym”, walczył w Batalionach Chłopskich na obszarze północnego Mazowsza. Egzamin dojrzałości zdał w I Liceum Ogólnokształcącym im. A. Mickiewicza w Olsztynie w 1947 roku. Po maturze wstąpił na Wydział Leśny Uniwersytetu Poznańskiego. Tam też rozpoczął w 1951 roku swą karierę zawodową, obejmując stanowisko młodszego asystenta. W latach 1952-1958 pracował na terenie ówczesnego Okręgowego Zarządu Lasów Państwowych w Olsztynie. Najpierw

sprawował funkcję adiunkta w Nadleśnictwie Tabórz, a następnie przez niemal 5 lat był nadleśniczym Nadleśnictwa Wipsowo. W latach 1958-1959 piastował stanowisko kierownika technicznego Rejonu Lasów Państwowych w Łomży. Wreszcie od 1959 roku aż do przejścia na emeryturę pracował nieprzerwanie w Okręgowym Zarządzie Lasów Państwowych w Białymstoku. Pełnił tam kolejno funkcje inspektora obwodowego, naczelnika wydziału, zastępcy dyrektora oraz dyrektora OZLP. W międzyczasie, w latach 1971-1973, był dyrektorem Oddziału Biura Urządzenia Lasu i Geodezji Leśnej w Białymstoku. Na emeryturę przeszedł w 1990 roku. Zmarł 30 listopada 2004 roku.

Członkiem Polskiego Towarzystwa Leśnego Edward Badyda został w 1954 roku. Od tego czasu nieprzerwanie aktywnie uczestniczył w działalności PTL na szczeblu Oddziału w Białymstoku oraz na szczeblu krajowym. Wspierał działalność Towarzystwa zarówno pracując na stanowisku dyrektora BULiGL, jak i przewodząc OZLP w Białymstoku. Pod jego kierownictwem organizowane były liczne konferencje oraz zjazdy krajowe PTL. W 1976 roku został odznaczony Złotą Odznaką Towarzystwa. Czynnie działał w PTL również po przejściu na emeryturę. W 1998 roku objął stanowisko przewodniczącego Komisji Zadrzewień przy Zarządzie Głównym Towarzystwa. Był inicjatorem wprowadzania licznych zadrzewień w charakterze symboli upamiętniających miejsca ważnych wydarzeń historycznych zarówno w skali regionu, jak i kraju. Pod jego osobistym nadzorem takie symboliczne zadrzewienia zostały założone m.in. w miejscowości Studzieniczna (11 XI 2001). Edward Badyda był również autorem szeregu publikacji o tematyce leśnej i przyrodniczej.

Był wyróżniony licznymi odznaczeniami państwowymi, wojskowymi i resortowymi. Otrzymał m.in. Srebrny Krzyż Zasługi (1957), Odznakę Tysiąclecia Państwa Polskiego (1966), Złoty Krzyż Zasługi (1969), Krzyż Walecznych (1973), Medal Zwycięstwa i Wolności (1974), Odznakę „Zasłużony dla Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego” (1975), Srebrną Odznakę „Zasłużony Białostoczczyźnie” (1975), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1977) oraz Złotą Odznakę „Zasłużony dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej” (1994).

Tadeusz Marszałek

Urodził się 13 listopada 1923 roku w Pewli Ślemieńskiej niedaleko Żywca. Studia na Wydziale Leśnym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie ukończył w 1951 roku. Jeszcze w czasie nauki podjął pracę zawodową na swym macierzystym Wydziale, poświęcając się działalności naukowej i dydaktycznej w zakresie ekonomiki leśnictwa i organizacji gospodarstwa leśnego. Pracował tam do 1954 roku, tj. do likwidacji Wydziału Leśnego UJ, po czym został przeniesiony do Katedry Ekonomiki Leśnictwa na Wydziale Leśnym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. W 1959 roku uzyskał tam stopień doktora nauk leśnych na podstawie rozprawy pt. „Lasy chłopskie w świetle badań polityki leśnej”. Habilitował się w 1963 roku uzyskując *veniam legendi* po przedłożeniu pracy pt. „Ekonomiczna ocena produktywności leśnego obrębu siedliskowego”. W 1971 roku został mianowany profesorem nadzwyczajnym nauk leśnych. Tytuł profesora zwyczajnego otrzymał w 1978 roku. W lipcu 1980 roku została mu powierzona funkcja dziekana Wydziału Leśnego, a rok później, już na podstawie wyborów, został dziekanem na kadencję 1981-1984. W ramach swej specjalności prowadził wykłady, seminaria oraz ćwiczenia na studiach stacjonarnych, zaocznych, podyplomowych i doktoranckich. Wyjeżdżał kilkakrotnie w celach naukowych do leśnych ośrodków akademickich

w Anglii, Austrii, Bułgarii, Czechosłowacji, Francji, Norwegii, NRD, RFN, Rumunii i ZSRR. W SGGW pełnił funkcję kierownika Katedry Ekonomiki Leśnictwa (1965-1986), dyrektora Instytutu Organizacji Gospodarstwa Leśnego (1976-1982), a równocześnie także funkcję dyrektora Biblioteki Głównej (1966-1977). Z dniem 1 października 1994 roku, po 44 latach pracy w leśnym szkolnictwie akademickim, prof. Marszałek przeszedł na emeryturę, jednak nie zrezygnował z działalności naukowej. Jak twierdził *„lasy są bowiem nie tylko sumą występujących w nich drzew, i nie tylko płucami świata, gwarantem stabilności naszego klimatu i reduktorem dwutlenku węgla, ale lasy są źródłem wielu innych, niezwykle ważnych korzyści”*, a fakt, że *„świat cały znalazł się w ostatnich dziesięcioleciach na dziejowym zakręcie wywołanymi gwałtownymi zmianami życia gospodarczego, politycznego i społecznego powoduje pilną potrzebę dokonywania określonych konstrukcji dostosowawczych także w światowym gospodarstwie leśnym”*. Prof. Marszałek zmarł w Warszawie 27 listopada 2006 roku. Został pochowany na warszawskim Cmentarzu Północnym (Wólka Węglowa).

Jako ceniony pedagog i wykładowca był promotorem 12 przewodów doktorskich, zaś wielu spośród jego doktorantów osiągnęło najwyższe funkcje zarówno w administracji Lasów Państwowych oraz Instytucie Badawczym Leśnictwa, jak i na uczelniach akademickich. Prof. Marszałek był członkiem Komitetu Nauk Leśnych Polskiej Akademii Nauk, członkiem Państwowej Rady Ochrony Przyrody, Rady Naukowej Instytutu Badawczego Leśnictwa, Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego czy Rady Naukowej Centralnej Biblioteki Rolniczej. W latach 1985-1991 pełnił funkcję redaktora naczelnego czasopisma „Sylwan”.

Prof. Marszałek prowadził wielokierunkowe badania naukowe, dotyczące m.in. metod oceny ekonomicznej efektywności inwestycji w gospodarstwie leśnym, ekonomicznych aspektów pozaprodukcyjnych funkcji lasu, podstaw metodycznych szacowania szkód wyrządzonych przez zwierzyńcę płową, ekonomicznych podstaw optymalizacji planu wywozu drewna, ekonomicznej oceny dynamiki zapasu rosnącego oraz produktywności i produktywności lasu, ekonomicznej oceny produkcji drewna na pniu w drzewostanach różnych gatunków, przestrzennego zróżnicowania poziomu intensywności gospodarstwa leśnego, poziomu intensywności nakładów jako kryterium rejonizacji nadleśnictw, przemian w strukturze przestrzennej powierzchni leśnej w Polsce, zasad planowania lesistości optymalnej oraz teoretycznych i metodycznych podstaw ekonomicznej oceny gatunków leśnych. Był autorem lub współautorem ponad 200 publikacji, w tym kilkunastu skryptów, podręczników i wydawnictw książkowych o podstawowym znaczeniu dla rozwoju ekonomiki leśnictwa. Do najważniejszych pozycji można zaliczyć „Empiryczne badania ekonomiczne w Lasach Doświadczalnych SGGW w Rogowie” (1968), „Zapas i przyrost drzewostanów w rachunku ekonomicznym” (1972), „Efekty i efektywność gospodarki leśnej” (1972), „Dziedzictwo leśne Polski i Świata” (1994), „Elementy wiedzy o lesie i gospodarstwie leśnym” (1994) oraz opracowany wspólnie z prof. M. Podgórskim podręcznik akademicki „Zarys ekonomiki leśnictwa” (1978). Owocem działalności prof. Marszałka, prowadzonej już po przejściu na emeryturę, jest opublikowanie w latach 1995-2000 na łamach leśnych czasopism artykułów poświęconych aktualnym problemom gospodarstwa leśnego. Jednak najważniejszym osiągnięciem Profesora w ostatnim okresie życia jest wydanie obszernej i bogato ilustrowanej książki pt. „O dziedzictwie leśnym Polski i Świata” (1997) oraz drugiej zaktualizowanej i rozszerzonej wersji tej książki pt. „Nasze dziedzictwo leśne” (1999) wydanej dzięki pomocy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Prof. Marszałek był wyróżniony przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki nagrodami indywidualnymi i zespołowymi I i II stopnia. Otrzymał również odznaczenia państwowe, resortowe i honorowe, m.in. tytuł honorowy „Zasłużony Nauczyciel”, Krzyż Kawalerski

Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Odznakę Tysiąclecia Państwa Polskiego, Złotą Odznakę Honorową PTL, Odznakę „Zasłużony dla Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego”, Medal „Zasłużony dla Instytutu Badawczego Leśnictwa”, Złotą Odznakę Honorową SITLiD, Złotą Odznakę Honorową „Za Zasługi dla SGGW-AR” oraz Srebrną Odznakę Honorową NOT.

Jan Dominik

Sylwetka oraz dokonania śp. profesora Jana Dominika zostały szerzej przedstawione w „Sylwaniu” 12/2010.

Zygmunt Trociński

Urodził się 13 czerwca 1927 roku we wsi Łękawica w powiecie kozienickim. Szkołę powszechną ukończył w rodzinnej miejscowości. Jego dalszą edukację utrudnił wybuch II wojny światowej. W latach 1942-1944 ukończył dwie klasy Szkoły Handlowej w Warszawie. Po wojnie kształcił się w Gimnazjum i Liceum im. Jana Kochanowskiego w Radomiu, gdzie w 1948 roku złożył egzamin dojrzałości. Po maturze został przyjęty na Wydział Leśny Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Studia ukończył w 1953 roku specjalizując się z zakresu użytkowania lasu. Tematem jego pracy magisterskiej było „Zastosowanie surowca brzozonego w przemyśle”. Praca ta została wykonana pod opieką prof. Romana Zielińskiego. Po studiach mgr Trociński został skierowany 15 listopada 1952 roku nakazem pracy do Okręgowego Zarządu Lasów Państwowych w Olsztynie. Objął tam stanowisko referendarza w Sekcji Urządzania Lasu Wydziału Zagospodarowania Lasu. Z OZLP w Olsztynie związana była jego dalsza kariera zawodowa aż do przejścia na emeryturę. Pracował kolejno na stanowiskach referendarza, taksatora, starszego taksatora, inspektora, starszego inspektora, starszego specjalisty oraz naczelnika Wydziału Urządzania Lasu i Stanu Posiadania. Podczas pracy na tym ostatnim stanowisku pod jego kierunkiem wdrożono wiele nowatorskich rozwiązań dotyczących gospodarki leśnej, m.in. wprowadzono szkolenia grup nadleśnictw z zakresu trzebieży selekcyjnych. Na emeryturę przeszedł 1 lipca 1992 roku.

Do Polskiego Towarzystwa Leśnego Zygmunt Trociński należy od 1958 roku. Niemal od początku pełnił funkcję skarbnika Oddziału, zaś w latach 1975-1992 był jego przewodniczącym. Obecnie jest członkiem Zarządu Oddziału. Gdy piastował stanowisko przewodniczącego, znacząco zwiększyła się liczba członków Oddziału oraz powstało wiele kół PTL przy poszczególnych nadleśnictwach. Organizowano liczne kursokonferencje, odczyty oraz spotkania sąsiednich kół, których celem była wymiana doświadczeń z zakresu leśnictwa. W 1981 roku na terenie Nadleśnictwa Stare Jabłonki została zorganizowana i sprawnie przeprowadzona Sesja Naukowa pt. „Lasy i drewno u progu XXI wieku” połączona z Zjazdem Delegatów PTL.

Z inicjatywy mgr. Trocińskiego powstało również Leśne Arboretum Warmii i Mazur im. Polskiego Towarzystwa Leśnego w Kudypach. Na terenie Nadleśnictwa Spychowo (Puszcza Piska) zostały założone w 1987 roku powierzchnie próbne naturalnego odnowienia sosny, które po dziś dzień są wykorzystywane do obserwacji odnowień naturalnych sosny piskiej. Mgr Trociński działał również na szczeblu krajowym PTL – przez wiele lat był członkiem Komisji Urządzania Lasu przy Zarządzie Głównym Towarzystwa. Za swą działalność na rzecz PTL został wyróżniony Srebrną (1964) oraz Złotą (1972) Odznaką Honorową.

Mgr Trociński jest współautorem szeregu opracowań z zakresu gospodarki leśnej. Do ważniejszych należy zaliczyć prace poruszające zasady gospodarki leśnej dla kompleksów Puszczy Piskiej o szczególnych walorach przyrodniczych oraz monografię OZLP w Olsztynie. W uznaniu jego zasług otrzymał szereg odznaczeń państwowych, regionalnych i resortowych w tym: Srebrny Krzyż Zasługi (1980), Medal 30-lecia PRL, Medal 40-lecia PRL, Srebrną Odznakę Honorową Warmii i Mazur, Odznakę „Zasłużony dla Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego” oraz Srebrną Odznakę Naczelnej Organizacji Technicznej.

Jacek Bolesław Michalski

Urodził się 17 kwietnia 1925 roku w Przemyślu. Jego ojciec był oficerem WP, podprokuratorem, a później sędzią wojskowym. Przed wojną ukończył szkołę powszechną w Krakowie (1937) i dwie klasy gimnazjalne w zamkniętym konwikcie O.O. Pijarów w Rakowcach pod Krakowem. Pierwsze lata wojny spędził w Krakowie. Na tajnych kompletach ukończył 3 i 4 klasę gimnazjum. Był aresztowany przez Gestapo w ulicznej łapance 1942 roku. Dwukrotnie skutecznie obronił się przed poborem do służb „Baudienst”. Pracował w zakładzie Frez-Mont w Krakowie jako robotnik. W 1944 roku wiosną ukończył dwuletnią Techniczną Szkołę Zawodową Górniczo-Hutniczo-Mierniczą otrzymując tytuł technika hutnika i podjął pracę jako kreślarz w niemieckim Instytucie Technicznym mieszczącym się w starej Akademii Górniczej na Krzemionkach. W lipcu 1944 roku uciekł z Krakowa do Jarosławia dokąd, po wyrzuceniu z mieszkania jesienią 1943 roku przez hitlerowskiego okupanta, przeniosła się do rodziny jego matka. W listopadzie 1944 roku otrzymał posadę gońca w Spółdzielni Spożywców „Społem” w Jarosławiu. Po trzech miesiącach awansował tam na pomocnika kasjera. Posiadając zmienione papiery konspiracyjne działał w podziemiu, również na terenie jarosławskim. Wiosną 1945 roku wysłano go na kursy bankowe w Łodzi. Po ich ukończeniu został kasjerem nowo utworzonego Banku „Społem” w Jarosławiu. W grudniu 1946 roku wraz z rodziną przenosi się do Kłodzka na Ziemię Odzyskaną.

Jeszcze w 1946 roku zweryfikował dyplom technika-hutnika i otrzymał na tej podstawie świadectwo dojrzałości. Przerwał pracę kasjera i zapisał się na Wydział Hutniczy Akademii Górniczej. Po niecałym roku przerwał jednak nieodpowiadające jego zainteresowaniom studia. Jesienią 1947 roku zdał egzamin na Wydział Rolniczo-Leśny Uniwersytetu Poznańskiego. Był uczestnikiem głośnego strajku studentów w 1949 roku przeciw znacznym podwyżkom cen biletów. W czasie studiów, w latach 1949-1951, rozpoczął pracę jako asystent wolontariusz. Pogłębiał swe entomologiczne zamięrowanie dotyczące głównie korników pod opieką wybitnego entomologa, znawcy tych chrząszczy, Kierownika Katedry Ochrony Lasu UP, prof. Aleksandra Kozikowskiego. Dyplom uzyskał na podstawie pracy magisterskiej pt. „Korniki (*Coleoptera, Scolytidae*) Ziemi Kłodzkiej” w dniu 31 grudnia 1951 roku. Dzięki zabiegom prof. A. Kozikow-

skiego już w 1951 roku otrzymał stanowisko zastępcy młodszego asystenta w Katedrze Ochrony Lasu. Przeszedł wszystkie stopnie pomocniczego pracownika naukowego: młodszego asystenta, asystenta, starszego asystenta i adiunkta. Był uczestnikiem Wypadków Poznańskich 28 VI 1956 roku. Doktoryzował się w grudniu 1962 roku na podstawie rozprawy pt. „Biologia gatunku *Scolytus (Scolytochelus) ensifer* Eichh. (Coleoptera, Scolytidae)”. W grudniu 1969 roku habilitował się na podstawie dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej pt. „Rewizja palearktycznych gatunków z rodzaju *Scolytus* Geoffr. (Coleoptera, Scolytidae)”. Za rozprawę tę otrzymał w 1970 roku nagrodę indywidualną III stopnia Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego. Stanowisko docenta otrzymał 1 listopada 1970 roku. Po zmianie struktury WSR i Akademii Rolniczej został wicedyrektorem ds. dydaktycznych Instytutu Ochrony Lasu (1970-1975). Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk leśnych uzyskał dopiero w 1987 roku, o czym decydowały względy polityczne, a nie merytoryczne. W 1990 roku objął Kierownictwo Katedry Entomologii Leśnej przejmując wszystkie wykłady na studiach stacjonarnych i zaocznych. Funkcję tę pełnił do września 1994 roku. Stanowisko profesora zwyczajnego otrzymał w 1994 roku, a rok później przeszedł na emeryturę.

Działalność naukowa prof. Michalskiego obejmuje kilka nurtów badań związanych przede wszystkim z entomologią leśną, a szczególnie z chrząszczami z rodziny kornikowatych, ważnymi nie tylko pod względem poznawczym, ale też z gospodarczego punktu widzenia. Do najważniejszych z nich należą studia z zakresu systematyki, taksonomii, faunistyki, morfologii, anatomii, biologii, etologii, ekologii, fizjologii oraz znaczenia tych chrząszczy w gospodarce leśnej. Dokonał dogłębnego i szerokiego opracowania biologii *Scolytus ensifer*, a także rewizji palearktycznych gatunków z rodzaju *Scolytus* (za co został wyróżniony Nagrodą Naukową Wydziału Nauk Rolniczych i Leśnych Polskiej Akademii Nauk, pierwszą tego typu w historii Wydziału Leśnego AR w Poznaniu). Przygotował cykl prac taksonomicznych dotyczących systematyki i synonimiki palearktycznych gatunków z rodziny *Scolytidae*. Opisał pięć nowych gatunków oraz dwie odmiany z rodzaju *Scolytus* z Azji i Bliskiego Wschodu. Przygotował cykl publikacji dotyczących znaczenia gospodarczego i szkód wyrządzanych przez korniki w oparciu o oryginalną i unikalną w skali światowej metodykę badań (na ten temat m.in. wygłosił referat na XI Międzynarodowym Kongresie Entomologów – Wiedeń 1960 roku). Opracował morfologiczne i anatomiczne cechy diagnostyczne na bezbłędną determinację palearktycznych gatunków z rodzaju *Hylastes*. Na zlecenie British Museum oznaczył gatunki korników niszczące sady w Izraelu. Natomiast w muzeum Zurychu i Bazylei znajdują się oznaczone przez niego egzemplarze gatunków z rodzaju *Hylastes*. Był pierwszym w Polsce, który zwrócił uwagę na występowanie roztoczy na kornikach. Obserwacje te zapoczątkowały pod koniec lat pięćdziesiątych XX wieku szeroki cykl badań nad związkami roztoczy z kornikami, które w latach późniejszych zaowocowały rozległym i wielostronnym cyklem badań na skalę światową w Katedrze Ochrony Lasu i Środowiska Przyrodniczego AR w Poznaniu. W 1960 roku, będąc w Pradze u znanego i wybitnego akarologa dr Samšinaka, znalazł na wiązkach roztocze występujące na dwu gatunkach z rodzaju *Scolytus*. W podzięce za zbiór wielu okazów roztoczy, w których wystąpiły egzemplarze nowego dla nauki gatunku, dr Samšinak nazwał go jego nazwiskiem. Po latach okazało się, że *Chelacheles michalskii* występuje w Palearktyce na gatunkach korników, natomiast w Holarktyce w regionie neotropiku (Kuba, Filipiny) jest drapieżcą na innym gatunku roztocza, niszczącego roślinę *Lantana camara*. Prof. Michalski prowadził również unikalne w skali europejskiej badania przy zastosowaniu specjalnej aparatury rejestrującej natężenie i strukturę fal dźwiękowych nad wydawaniem dźwięków (stridulacja) przez korniki. Jest też autorem bibliografii ipidologicznej autorów polskich za lata 1922-1972.

Kolejnym nurtem w działalności naukowej prof. Michalskiego są szeroko ujęte badania nad różnymi entomofagami *Scolytidae* (parazytoidami i drapieżnikami oraz organizmami patogennymi). Stwierdził istnienie nowych dla fauny Polski, a częściowo również dla nauki w ogóle, gatunków entomofagów korników wraz z wykazaniem nowych powiązań troficznych. Był współautorem opisu dotychczas nieznanego zjawiska pasożytowania przez błonkówkę jaj kornika występującego na jesionie – referowanego na Międzynarodowym Kongresie Entomologicznym w Moskwie w 1968 roku. Opublikował cykl prac dotyczących fauny korników i występującej z nią fauny pasożytniczej i drapieżnej oraz prowadził badania nad patogennymi organizmami obu cetyńców, w tym nicieniami i ich wpływem na płodność gatunków (badania zlecone przez Departament Rolnictwa USA i prowadzone z jego dyplomantami, obecnie znanymi i wybitnymi profesorami S. Bałazym i M. Tomalakiem, autorami dziesiątek opisów nowych dla nauki różnych gatunków flory i fauny).

Prof. Michalski prowadził również badania nad akarofauną występującą z kornikami (podanie składu gatunkowego, nasilenia występowania, biologii, ekologii, etologii roztoczy). Jest współautorem opisu czterech nowych dla nauki gatunków roztoczy z Syberii Wschodniej oraz nowego stadium gatunku z Polski, a także współautorem opracowania fauny roztoczy związanych z kornikami terenu Gór Świętokrzyskich. Jego zainteresowania naukowe obejmowały też badania nad owadami kambio- i ksylofagicznymi oraz związaną z nimi entomofauną, jak i różnymi entomofagami w parkach narodowych. Przeprowadził studia nad szkodnikami wtórnymi drzew leśnych oraz towarzyszącą im entomofauną, a także wieloletnie modelowe badania nad ksylofagami Wielkopolskiego Parku Narodowego i badania nad entomofauną występującą w rezerwach cisa w Polsce.

Osobnym nurtem w działalności Profesora są zagadnienia dotyczące łowiectwa (wspomnienia, etologia, pasożytnictwo i żywotność zwierzyny łownej). Jest autorem i współautorem kilku publikacji popularnonaukowych i naukowej opartej na danych z kolekcji parostków, a także autorem szeregu opowiadań o przeżyciach w kniei, w tym dwóch opracowań książkowych zawierających wspomnienia łowieckie. Jest ponadto właścicielem kolekcji setek własnoręcznie preparowanych trofeów myśliwskich.

Dorobek naukowy prof. Michalskiego obejmuje 190 publikacji, w tym książki, rozdziały książek, podręczniki, skrypty, monografie, studia, artykuły naukowe, referaty, recenzje, krytyki, artykuły dyskusyjne, popularnonaukowe, wspomnienia, apele i inne. Zostały one zamieszczone w 48 renomowanych wydawnictwach i czasopismach krajowych i 14 znanych wydawnictwach zagranicznych z Austrii, Czechosłowacji, Czech, Francji, NRD, RFN, Węgier, USA, ZSSR i Holandii. Jego nazwiskiem nazwano dwa nowe dla nauki gatunki roztocza i chrząszcza. Uczestniczył też w wielu naukowych konferencjach, sympozjach i zjazdach towarzystw krajowych i zagranicznych oraz dwóch Kongresach Światowych, wygłaszając wiele referatów. Był organizatorem i współorganizatorem pięciu sympozjów krajowych. W latach 1981-1995 pełnił funkcje kierownika różnych zleconych przez instytucje krajowe tematów badawczych. W 1976 roku po wieloletnich namowach przyjął kierownictwo tematu zleconego przez Departament Rolnictwa USA (1976-1982). Jest wreszcie autorem wielu sprawozdań naukowych rocznych, miesięcznych, ekspertyz, opinii, recenzji oraz opracowań naukowych niepublikowanych, a także recenzentem szeregu doktoratów, w tym trzech zagranicznych, habilitacji, dorobku naukowego na tytuły lub stanowiska profesorów oraz wielu grantów KBN i recenzji wydawnictw prac naukowych. Na szczególne podkreślenie zasługuje różnorodna aktywność naukowa w okresie emerytalnym obejmująca 58 pozycji, w tym książki, monografie, studia, artykuły naukowe, artykuły w prasie leśnej i codziennej oraz trzy opracowania monograficzne.

W czasie swej długoletniej pracy zawodowej odbył liczne staże naukowe, m.in. w Pradze, Brnie, Zwoleniu, Bańskiej Stiawnicy, Tbilisi, Leningradzie. Był organizatorem pierwszej, długoletniej wymiany między uczelnią leśną na Słowacji i Wydziałem Leśnym w Poznaniu. W 1965 roku brał udział w wymianie między wydziałami leśnymi Poznania i Belgradu. Był uczestnikiem (1969) dwóch ekspedycji naukowych do tajgi Syberii Wschodniej i Tadżykistanu (Pamir, pustynia Szartuz). W 1979 roku przebywał w kilkunastu ośrodkach leśnych i instytutach naukowych USA i Kanady. W latach 1989-1997 jako rzeczoznawca SITLID-u odbywał liczne wyjazdy szkoleniowe do różnych ośrodków badawczych leśnych i drzewnych w Austrii, Włoszech, Norwegii, Szwecji, Anglii, Holandii, Belgii, Szwajcarii, Niemiec, Francji i Finlandii. W okresie emerytalnym brał też czynny udział w 21 konferencjach, sympozjach, zjazdach, KTG w Białowieży i innych białowieskich komisjach naukowych.

W czasie swej pracy na uczelni prowadził szeroko zakrojoną działalność dydaktyczną. Jeszcze jako asystent wolontariusz uczestniczył w prowadzeniu i przygotowywaniu ćwiczeń z entomologii leśnej. Od 1951 roku prowadził ćwiczenia dla studentów stacjonarnych i zaocznych oraz zajęcia terenowe. Jest współautorem pierwszego podręcznika entomologii leśnej z zarysem akarologii, gdzie opracował rodziny kornikowatych i wyrzynnikowatych. Wspólnie z kolegami opracował też dwa nowe skrypty do ćwiczeń, w których podał klucze do oznaczania rodzin korników, ryjkowców, bogatków, stonek i żerowisk powodowanych przez kambioi ksylofagi. Od początku pracy w Katedrze Ochrony Lasu, Instytucie Ochrony Lasu, później Katedrze Entomologii Leśnej, opiekował się magistrantami Katedry. Kierował ponad 70 pracami dyplomowymi, z których kilka zostało opublikowanych, a dwie otrzymały nagrody w konkursie krajowym i zagranicznym. Opiekował się także studentami z indywidualnym programem nauczania. Jego dyplomanci są dziś wybitnymi profesorami, docentami, doktorami, są lub byli dyrektorami jednostek Lasów Państwowych, naczelnikami w dyrekcjach i nadleśniczy, kierownikami ZOL i innych jednostek LP. Był opiekunem obozów studenckich w Trzciance (1971) i Bieszczadach (1974). W latach 60. kontrolował przez kilka lat praktyki studenckie odbywane w różnych jednostkach Lasów Państwowych na terenie całej Polski. Od 1970 roku prowadził wykłady z wybranych działów entomologii leśnej na studiach stacjonarnych oraz dla magistrantów specjalizacji ochrony lasu z wybranych zagadnień systematyki zwierząt. Uczestniczył też w organizowanych seminariach. Za pracę dydaktyczną i wychowawczą otrzymał 4 nagrody Rektora w 1966, 1969, 1976 i 1980 roku. W 1973 i 1989 roku prowadził również ćwiczenia kompleksowe na terenie OZLP w Szczecinie i we Wrocławiu (Izery, Karkonosze, Sudety). Był promotorem w dwóch ukończonych obroną przewodach doktorskich.

Pełnił liczne funkcje na macierzystej Uczelni. W latach 1957-1970 był delegatem do Rady Wydziału i Senatu WSR i AR, od 1970 członkiem Rady Wydziału, a od 1990 do 1995 członkiem Senatu AR. Sprawował funkcje: przewodniczącego Komisji Stypendialnej i Młodzieżowej Rady na Wydziale Leśnym, rzecznika dyscyplinarnego dla studentów Wydziału Technologii Drewna. Był inicjatorem i przewodniczącym pierwszej w historii Uczelni Komisji Mieszkaniowej ZNP przy WSR. W latach 1970-1973 obarczony był obowiązkami związanymi z rekrutacją na studia stacjonarne i zaoczne pełniąc wiele funkcji. Był także członkiem Komisji Programów Studiów, a w latach 1981-1987 członkiem Komisji Rady Wydziału Leśnego ds. współpracy z zagranicą i Komitetu Organizacji 125-lecia Wyższych Studiów Rolniczych w Wielkopolsce i 75-lecia Studiów Akademyk Rolniczo-Leśnych w Poznaniu. W latach 1989-2004 był członkiem Zarządu Stowarzyszenia Absolwentów UP, WSR i AR czynnie uczestnicząc w jego pracach. Aktywnie działał również poza Uczelnią. Od 1947 roku jest członkiem NOT i SITLID-u, a od 1986 roku rzeczoznawcą tej organizacji. W latach 1965-1968 był ławnikiem Sądu Wojewódzkiego

w Poznaniu. W 1983 roku został wybrany na członka zarządu Polskiego Klubu Ekologicznego w Krakowie i funkcję tę pełnił do 1989 roku. W latach 1985-1988 był członkiem Komisji Ochrony Środowiska przy Wojewódzkiej Radzie Narodowej w Poznaniu. W latach 1979-1982 był przewodniczącym Komisji Rewizyjnej Koła Łowieckiego nr 7 „Przylesie” przy AR. Jest pomysłodawcą i współorganizatorem 6 zjazdów koleżeńskich absolwentów Wydziału Leśnego UP w latach 1976, 1981, 1986, 1991, 1996 i 2001.

Należy do licznych towarzystw naukowych, w tym Polskiego Towarzystwa Leśnego (od 1953; w latach 1995-1998 był członkiem Komisji Rewizyjnej Oddziału PTL w Poznaniu), Polskiego Towarzystwa Entomologicznego (od 1952), Polskiego Towarzystwa Zoologicznego (od 1956), Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, Komisji Nauk Leśnych (od 1965), Komisji Nauk Biologicznych (od 1975), Wydziału VI Nauk Rolniczych i Leśnych (od 1995, sekretarz Wydziału w latach 1995-96), Komisji Nauk Rolniczych, Leśnych i Weterynaryjnych Wydziału Przyrodniczego Polskiej Akademii Umiejętności (od 1999) i Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Przemysłu (od 2000).

W latach 1975 i 1976 uczestniczył w organizowaniu IV Sympozjum Koleopterologicznego Polskiego Towarzystwa Entomologicznego w Wielkopolskim Parku Narodowym oraz V Sympozjum Koleopterologicznego PTE w Roztoczańskim Parku Narodowym (oba o zasięgu krajowym). Zorganizował też Sympozjum pt. „Leśnictwo i drzewnictwo w dobie dzisiejszej” podczas jubileuszowego zjazdu 25-lecia ukończenia studiów w Zielonce. Organizował też sympozjum „Szkodniki wtórne ich rola i znaczenie w lesie” w 1995 roku w Puszczykowie. W 1982 roku został powołany przez Ministerstwo Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa na członka Rady Naukowej Karkonoskiego Parku Narodowego, a w 1991 roku na członka prezydium Rady (2 kadencje, członek Rady Naukowej do 2004 roku). W latach 1994-2010 pełnił funkcję członka Rady Naukowej Parku Narodowego Gór Stołowych. Był członkiem Komisji Planów Ochrony Parków – Karkonoskiego, Drawieńskiego, Gór Stołowych. Jest członkiem Rady Programowej Kolegium Redakcyjnego Wydawnictwa Parku Narodowego Gór Stołowych „Szczeliniec”.

Za długoletnią pracę naukową, dydaktyczną i społeczną oraz zasługi w dziedzinie łowiectwa prof. Michalski został wyróżniony licznymi odznaczeniami i nagrodami, m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (1973), Krzyżem Kawalerskim OOP (1984), Brązowym Medalem Zasługi Łowieckiej (1984), Medalem „Za zasługi w rozwoju Wielkopolskiego Łowiectwa” (1998), Brązowym Medalem Výskumny Ústav Lesňho hospodárstvi a myslivosti Jěloviště – Strnady (2005) (za ważną i długoletnią pracę dla wiedzy i leśnej nauki w dziedzinie ochrony lasu), Złotym Medalem Zasługi Łowieckiej (2006), Medalem 100-lecia powstania PTL 1882-1982, Medalem 125-lecia Tow. Przyjaciół Nauk w Poznaniu, Veritate et Scientia 1857-1982, Medalem 35-lecia NOT oddziału Krakowskiego (1982; Zjazd Techników Polskich w Krakowie), Medalem 50-lecia Lasów Państwowych na Dolnym Śląsku 1945-1995, Medalem 50-lecia LZD w Murowanej Goślinie 1947-1997, Medalem 20-lecia Roztoczańskiego Parku Narodowego 1974-1994, Medalem 75 lat Akademickich Studiów Rolniczych i Leśnych w Wielkopolsce 1919-1994, Medalem pamiątkowym w 50. rocznicę Regionalnej Dyrekcji i 70. rocznicę powstania Lasów Państwowych 1945-1995 w Krakowie, Medalem 50 lat ALP Poznań, Medalem 85 lat Studiów Rolniczo-Leśnych w Poznaniu, Medalem 10-lecia 1993-2003 Parku Narodowego Gór Stołowych, Medalem 60 lat Poznańskiej Organizacji Łowieckiej 1946-2006, Medalem Pamiątkowym Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej oddział Wrocław z okazji 60-lecia IMGW, Medalem Jubileuszowym 50-lecia Karkonoskiego Parku Narodowego (2009), Medalem 90-lat Dyrekcji Lasów Państwo-

wych w Poznaniu (2010), Medalem 90 lat UAM (2010), srebrną i złotą Odznaką Honorową PTL (1976 i 1987), Złotą Honorową Odznaką Koła Leśników AR (1984), dwukrotnie Złotą Odznaką Honorową SITLiD (1998 i 2006), Odznaką 50-lat członkostwa PZŁ (2010) oraz Odznaką Honorową za zasługi dla ochrony środowiska i gospodarki wodnej nadaną w 2010 roku przez Ministra Środowiska. Otrzymał również Dyplom Uznania – United States Department of Agriculture (1983). W roku 2000 nadano mu Kordelas Leśnika Polskiego. Otrzymał liczne nagrody uczelniane i resortowe, w tym nagrodę zespołową II stopnia Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego (1968) w dziedzinie autorstwa wyróżniających się podręczników, nagrodę indywidualną III stopnia Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego (1970) za habilitację, nagrodę Zarządu Głównego Towarzystwa Wiedzy Powszechnej na ogólnopolskim konkursie prelegentów (1970), Nagrodę Naukową Wydziału Nauk Rolniczych i Leśnych PAN (1975) za książkę pt. „Revision of the Palearctic Species of the genus Scolytus Geoffroy”, nagrodę indywidualną III stopnia Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa (1996) za całokształt działalności naukowej w dziedzinie ochrony lasu i parków narodowych oraz nagrody Rektora za prace badawcze (1988 i 1990). Został również mianowany członkiem honorowym Koła Leśników AR w Poznaniu (1984), Koła Łowieckiego AR w Poznaniu (1996) (zrzekł się członkostwa w 2009 roku), Stowarzyszenia Absolwentów UP, WSR, AR w Poznaniu (1995).

Zdzisław Andrzej Kotuła

Urodził się 23 listopada 1940 roku w Kraśniku w rodzinie chłopskiej. Ukończył szkołę podstawową w miejscowości Budzyń, a następnie Liceum Ogólnokształcące w Kraśniku. Po maturze wstąpił na Wydział Leśny Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Stopień mgr. inż. leśnictwa uzyskał w 1963 roku przedkładając pracę magisterską pt. „Zależność wzrostu i rozwoju upraw od rodzaju rębni na przykładzie powierzchni doświadczalnych w Nadleśnictwie Kosobudy” wykonaną w Zakładzie Hodowli Lasu pod kierunkiem prof. Eugeniusza Ilmurzyńskiego. Po uzyskaniu dyplomu podjął pracę w Nadleśnictwie Zwierzyniec, przechodząc kolejno stopnie stażysty i adiunkta (1963-1967). W latach 1967-1974 piastował funkcję nadleśniczego Nadleśnictwa Zwierzyniec. Tereny leśne, którymi administrował, w dużej mierze weszły w skład Roztoczańskiego Parku Narodowego (1974). Z chwilą jego powstania powierzono mgr. inż. Kotule stanowisko Dyrektora Roztoczańskiego Parku Narodowego. Na tym stanowisku pozostawał do chwili przejścia na emeryturę w 2006 roku.

Sprawując funkcję nadleśniczego kontynuował działania związane z odbudową roztoczańskich lasów po zniszczeniach wojennych. Wiele wysiłku włożył w likwidację skutków wiatrołomów i śniegołomów. Współuczestniczył w utworzeniu rezerwatów obejmujących najcenniejsze przyrodniczo fragmenty roztoczańskich lasów, których powołanie poprzedzało powstanie Roztoczańskiego Parku Narodowego. Poparł ideę jego utworzenia i czynnie uczestniczył w pracach różnych gremiów na rzecz jej realizacji. Współtworzył i organizował od podstaw Roztoczański Park Narodowy, a w szczególności zrealizował powiększenie jego terenów z 4500 do 8500 ha oraz budowę nowoczesnego Ośrodka Edukacyjno-Muzealnego (1994). Podjął współpracę ze służbami ochrony przyrody na Ukrainie i w Holandii. Zorganizował hodowlę rezerwatową i stajenną konika polskiego we Floriancie (na terenie dawnego założenia dworskiego). Przeprowa-

dził remont zabytkowego domu Plenipotenta Ordynacji Zamojskiej zamieniając go na siedzibę Roztoczańskiego Parku Narodowego. Zgromadził i udostępnił materiały poświęcone historii lasów i leśnictwa Ordynacji Zamojskiej oraz martyrologii leśników w okresie drugiej wojny światowej. Brał udział w opracowaniu dokumentacji przyrodniczo-leśnej dla czterech leśnych rezerwatów przyrody (stanowiska wyspowe jodły na granicy zasięgu naturalnego). Opracował programy wielu delegacji i wycieczek zawodowych leśników z kraju i zagranicy. Współuczestniczył w utworzeniu studenckiej społecznie działającej Roztoczańskiej Konnej Straży Ochrony Przyrody im. 25 Pułku Ułanów Wielkopolskich, która w roku 2009 obchodziła 25-lecie istnienia. Do zasług mgr. inż. Kotuły zaliczyć trzeba również długoletnie działania zmierzające do wyprowadzenia z terenów Roztoczańskiego Parku Narodowego szerokotorowej linii hutniczo-siarkowej, współtworzenie systemu obszarów chronionych Roztocza oraz opracowanie i wdrożenie, między innymi poprzez Ośrodek Edukacyjno-Muzealny, programów edukacyjnych adresowanych do szerokiego kręgu odbiorców o różnych oczekiwaniach.

Mgr inż. Kotuła jest absolwentem Studium Podyplomowego z hodowli lasu i ochrony parków narodowych. Posiada uprawnienia przewodnika terenowego i pilota wycieczek krajowych. Jest członkiem komisji egzaminacyjnej dla przewodników po województwie lubelskim przy Wojewodzie Lubelskim. Aktywnie uczestniczy w życiu społecznym i pracach Ligi Ochrony Przyrody, Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego, Wojewódzkiej Komisji Ochrony Przyrody, Wojewódzkiego Komitetu Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, Rady Zamojskich Parków Krajobrazowych, Rady Naukowej Roztoczańskiego Parku Narodowego (po przejściu na emeryturę), Państwowej Rady Ochrony Przyrody, Towarzystwa Miłośników Zwierzyńca czy Komisji Ochrony i Kształtowania Środowiska Przyrodniczego Oddziału Polskiej Akademii Nauk w Lublinie.

Od 1968 roku jest członkiem Polskiego Towarzystwa Leśnego. Współpracował z Komisją ds. Zagospodarowania Lasu przy Zarządzie Głównym PTL w organizacji dwóch konferencji poświęconych naturalnym odnowieniom lasu na terenie Roztocza i Puszczy Solskiej. Współpracował także z Zarządkiem Oddziału PTL w Lublinie między innymi w zakresie organizacji wspólnych szkoleń dla pracowników nadleśnictw i parków narodowych. Był członkiem Oddziałowej Komisji Rewizyjnej oraz wiceprzewodniczącym Zarządu Oddziału w Lublinie. Posiada Srebrną oraz Złotą Odznakę PTL.

Mgr inż. Kotuła jest autorem kilkunastu publikacji zamieszczonych między innymi w „Sylwaniu”, w monografii Roztoczańskiego Parku Narodowego oraz w opracowaniach „Środowisko przyrodnicze woj. zamojskiego” poświęconych gospodarce leśnej w lasach Roztocza, tradycjom ochrony przyrody na Zamojszczyźnie oraz zagrożeniom przyrody Roztoczańskiego Parku Narodowego. Wielokrotnie wypowiadał się dla regionalnych i lokalnych mediów oraz publikował artykuły w prasie lokalnej.

W latach 1969-1974, będąc nadleśniczym Nadleśnictwa Zwierzyniec, aktywnie uczestniczył w pracach na rzecz budowy Pomnika „Pamięci Poległych Leśników 1939-1944” odsłoniętego 1 lipca 1974 roku na Bukowej Górze w Zwierzyńcu w obecności uczestników odbywającego się wtedy w Lublinie Zjazdu Delegatów Oddziałów Polskiego Towarzystwa Leśnego. 35 lat później brał także udział przy rewitalizacji tego pomnika.

Za działalność społeczną i zawodową został uhonorowany licznymi nagrodami i odznaczeniami państwowymi, resortowymi i regionalnymi, w tym: tytułem „Honorowy Obywatel Zwierzyńca” (2007), Srebrną i Złotą Odznaką Ligi Ochrony Przyrody, Srebrną i Złotą Odznaką Honorową Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego, Odznaką „Za Zasługi dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej”, Odznaką „Za zasługi dla woj. Zamojskiego”, Złotym

Medalem Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej, Brązowym Krzyżem Zasługi, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski w zakresie ochrony przyrody (1999).

Henryk Pargieła

Urodził się 19 lutego 1941 roku w Suchowoli w powiecie staszowskim w rodzinie rolniczej. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Suchowoli kontynuował naukę w słynnym sandomierskim liceum ogólnokształcącym Collegium Gostomianum. Równolegle zaangażował się w ruch harcerski. Już w połowie liceum podjął decyzję o studiowaniu leśnictwa. Po maturze w 1959 roku został przyjęty na Wydział Leśny SGGW w Warszawie. W czasie studiów pracował społecznie w Związku Młodzieży Wiejskiej. Jesienią 1963 roku wstąpił do Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. Pod koniec studiów, będąc już żonaty, pracował dodatkowo w spółdzielni studenckiej „Bonus”. Studia ukończył w 1964 roku, a pracę magisterską obronił w lutym 1965 roku. Po obronie podjął pracę w Biurze Urządzania Lasu w Radomiu. Ze względów mieszkaniowych w maju 1966 roku przeszedł do pracy w nadleśnictwie Niekląń na stanowisko adiunkta. Pracował tam pod kierownictwem nadleśniczego inż. Henryka Gierycza przez około 3 lata. Jak wspomina tamten okres „była to dobra szkoła praktycznego leśnictwa”. W listopadzie 1969 roku dostał propozycję objęcia stanowiska nadleśniczego nadleśnictwa Barycz. W wieku 28 lat był to dla niego bardzo duży awans zawodowy. Nadleśnictwo Barycz miało powierzchnię 5400 ha, zaś jego lasy założono na terenach byłego poligonu wojskowego. Głównym zadaniem nadleśnictwa było zalesienie i uproduktywnienie tych terenów. W nadleśnictwie w tym czasie pracowało około 100 pracowników. Mgr inż. H. Pargieła kierował nadleśnictwem Barycz do 1983 roku, kiedy to – wspólnie z innymi leśnikami – podjął działania zmierzające do przywrócenia Okręgowego Zarządu Lasów Państwowych w Radomiu. Powstał on decyzją Ministra Leśnictwa 1 lipca 1983 roku, a mgr inż. H. Pargieła objął w nim stanowisko zastępcy dyrektora do spraw zagospodarowania lasu. Jego głównymi zadaniami było dobre zagospodarowanie nowego OZLP i walka o stan sanitarny lasów. Po roku pracy zrezygnował ze stanowiska i wrócił na stanowisko nadleśniczego nadleśnictwa Barycz. Wraz ze swymi współpracownikami wybudował w tym czasie osady, drogi, zbiorniki wodne, a nawet lotnisko polowe – lądowisko z dostawą wody, rozbudował szkółkę leśną, wybudował osiedle dla pracowników. W 1989 roku otrzymał propozycję objęcia stanowiska dyrektora OZLP Radom. W pierwszych miesiącach pracy podjął zakończone sukcesem działania o odzyskanie historycznego budynku OZLP odebranego leśnikom w 1965 roku na potrzeby Komitetu Wojewódzkiego PZPR. Kierował OZLP w czasie przekształceń gospodarczych i politycznych. W sierpniu 1992 roku wraz z innymi 10 dyrektorami OZLP w kontrowersyjnych okolicznościach został odwołany ze stanowiska. Ponownie został wtedy nadleśniczym Nadleśnictwa Barycz. Pracował na tym stanowisku do 1997 roku, kiedy to został odwołany ze stanowiska nadleśniczego i przeniesiony na stanowisko inżyniera nadzoru do nadleśnictwa Ruda Maleniecka. Pracował tam do 2001 roku, kiedy to został powołany na stanowisko nadleśniczego Nadleśnictwa Łągów. Pracował tam około 1,5 roku. W tej pracy fascynowała go historia nadleśnictwa i gospodarka na terenie górzystym. Do dziś wspomina życzliwość tamtejszych ludzi szczególnie przy akcji oddawania krwi dla jego chorej na białaczkę córki. W 2003 roku został ponownie powołany na stanowisko nadleśniczego Nadleśnictwa Barycz, gdzie pracował do przejścia na emeryturę w 2006 roku. Przedtem udał

mu się dokonać przebudowy biura zapewniając tym samym pracownikom dobre warunki pracy oraz wnieść do architektury biura elementy dworku staropolskiego. Udało mu się także utrwać miejsca po dawnych wsiach wysiedlonych na potrzeby poligonu wojskowego.

Przez całe życie zawodowe był związany z Polskim Towarzystwem Leśnym, do którego wstąpił w 1973 roku. Był obecny na niemal wszystkich zjazdach PTL. Przez wiele lat zasiadał w komisji uchwał i wniosków. Przez ponad 20 lat był zastępcą przewodniczącego Zarządu Oddziału Świętokrzyskiego PTL. Sprawował funkcję przewodniczącego komitetu budowy kaplicy leśników w Kałkowie. Był inicjatorem i organizatorem budowy kamienia pamiątkowego na 2000-lecie w Zagnańsku oraz kamienia pamiątkowego dla dr. Stanisława Barańskiego (Członka Honorowego PTL) w Bliżyniu. Od 1970 roku jest również członkiem SITLiD. W latach 1985-1990 działał w Zarządzie Oddziału w Radomiu, a w latach 2005-2009 był członkiem Zarządu Głównego SITLiD. W październiku 2009 roku na zjeździe krajowym został wybrany na przewodniczącego Zarządu Krajowego Stowarzyszenia Ruch Obrony Lasów Polskich. Stowarzyszenie ROLP walczy obecnie o utrzymanie aktualnego statusu Lasów Państwowych.

W latach 1972-1983 był radnym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Kielcach. Od 47 lat działa w ruchu ludowym (ZSL, później PSL). Jak podkreśla, jest dumny z tego, że zawsze wyznawał te same wartości: ludowe pochodzenie, wiarę chrześcijańską i patriotyzm. Z jego inicjatywy oraz przy dużym zaangażowaniu w wykonaniu został postawiony w lesie nadleśnictwa Ruda Maleńicka obok grobu powstańców styczniowych kamień pamiątkowy z napisem: „Bohaterom narodu polskiego AD 2000”, mający na celu oddanie hołdu wszystkim bohaterom narodowym, którzy przelewali krew za Polskę. Patrząc retrospektywnie na swoje życie zawodowe twierdzi, że gdyby był ponownie w klasie maturalnej w Sandomierzu, poszedłby znów na studia leśne.

Za długoletnią pracę zawodową i społeczną mgr inż. Pargieła otrzymał liczne odznaczenia państwowe i resortowe. Do najważniejszych należą: Brązowy, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi (ten ostatni przyznany dwukrotnie), Srebrna i Złota Odznaka Honorowa PTL, Odznaka Honorowa NOT, Odznaka Honorowa SITLiD, Odznaka „Za zasługi dla ochrony środowiska i gospodarki wodnej” oraz Medal za Zasługi dla Ruchu Ludowego im. Wincentego Witosa (najwyższe odznaczenie Polskiego Stronnictwa Ludowego), a także Medal „Pro Memoria”.

Paweł Zarzyński